

Povestea teiului

Mihai Eminescu

- Blanca, știi că din iubire
Fără de lege te-ai născut;
Am jurat de la-nceput
Pe Hristos să-l iei de mire!

Îmbrăcându-te în veșmântu-i,
Lepădând viața lumii,
Vei spăși greșeala mumii
Și de-o crimă tu mă mântui.

- Traiul lumii, dragă tată,
Cine vor, aceia lese-l,
Dară sufletul mi-e vesel,
Tinerețea luminată;

Danțul, muzica, pădurea,
Pe acestea le-ndrăgii,
Nu chiliile pustii
Unde plângi, gândind aiurea!

- Știu mai bine ce-ți priește,
Cum am spus, așa rămâne;
Pentru drumul cel de mâine
De cu azi te pregătește!

Mâna Ea la ochi și-o ține,
Toate mințile-și adună,
Să ia lumea-n cap, nebună,
Parcă atâta-i mai rămâne.

Calu-i alb, un bun tovarăș,
Înșeuat așteapt-afară,
Ea picioru-l pune-n scară
Și la codru pleacă iarăși.

Seara vine din ariniști,
Cu miroase o îmbată,
Cerul stelele-și arată,
Solii dulci ai lungii liniști.

Dar prin codri ea pătrunde
Lângă teiul vechi și sfânt,
Ce cu flori până-n pământ

Un izvor vrăjit ascunde.

Îngânat de glas de ape
Cânt-un corn cu-nduioşare
Tot mai tare şi mai tare,
Mai aproape, mai aproape;

Iar izvorul, prins de vrajă,
Răsărea, sunând din valuri –
Sus în codri de pe dealuri
Luna blândă ţine strajă. –

Ca din farmec Ea tresare,
Şi privind uimită-n lături,
Vede-un tânăr chiar alături,
Pe-un cal negru e călare

Oare ochii ei o mint,
Sau aievea-i, adevăru-i?
Flori de tei el are-n păru-i
Şi la şold un corn de-argint.

Ea privi atunci în jos,
Trece mâna pe la tâmpile,
Iară inima-i se împle
De un farmec dureros.

El se da tot mai aproape
Şi cerşea copilăreşte;
Al ei suflet se răpeşte
De închide-a ei pleoape.

Cu o mână îl respinge,
Dar se simte prinsă-n braţe,
De-o durere, de-o dulceaţă
Pieptul, inima-i se strânge.

Ar striga şi nu se-ndură,
Capu-i cade pe-a lui umăr,
Sărutări fără de număr
El îi soarbe de pe gură;

O dezmiardă ş-o întreabă,
Iar ea faţa şi-o ascunde,
Şi aşa de-ncet răspunde
Cu o voce dulce, slabă.

Tot alături călăresc,

Nu au grija nimănuia,
Și de dragi unul altuia
Ei din ochi se prăpădesc;

Se tot duc, se duc mereu,
Trec în umbră, pier în vale,
Iară cornul plin de jale
Sună dulce, sună greu.

Blându-i sunet se împarte
Peste văi împrăștiat,
Mai încet, tot mai încet,
Mai departe, mai departe,

Sus în brazii de pe dealuri
Luna-n urmă ține strajă,
Iar izvorul, prins de vrajă,
Răsărea sunând din valuri.